

at Enhver, i hvis Huus opkommer Ildløs, skal gjøre Ansfrig og snarest muligt anmeldte Ilden for Brandfogden og Sognefogden, er det fundet hensigtsmæssigt at føie et Paalæg om, at ligeledes Enhver, som først bliver Ilden vaer, strax skal gjøre Ansfrig derom, for at den saa hurtigt som muligt kan blive bekendt, baade for de i Nærheden af Brandstedet Boende, der ifølge § 47 bør give Møde for at hjælpe til at slukke Ilden og hindre dens videre Udbredelse og med at redde Personer, Kreaturer og Gods, og tillige for de længere borte Boende, der ifølge § 42 ved Vedtægten ere forpligtede til at møde ved indtræffende Ildbrande i Distriktet. Alle de nærmere Bestemmelser, som findes i Landsstingets Udkast, navnlig i § 51, om hvorledes der skal gjøres Brandalarm m. m., antages at høre til de reglementariske Bestemmelser, som helst bør finde Plads i Vedtægten.

Forslagets § 47 stemmer iøvrigt i det Væsentlige med Landsstingets § 49. Man har troet, at det maaskee turde være hensigtsmæssigt at paabyde dem, der ile til Brandstedet, saavidt muligt tillige at medtage en Spand, med Hensyn til at der efter Erfaringen ofte er Mangel ved Brandstedet paa dette Redskab, som udfordres for at skaffe en stor Deel af de Tilstedeværende passende Beskæftigelse. Begyndelsen af anden Passus i Landsstingets Udkast, hvori indeholdes den almindelige Forpligtelse til ved Brandstedet at yde den Tjeneste, Enhver formaaer, er allerede optaget i nærværende Forslags § 42 om Vedtægten. Derimod har man troet paa dette Sted at burde udtale den almindelige Forpligtelse, som paahviler Enhver i Tilfælde af Ildbrand, noget bestemtere med Hensyn til dem, der ved Vedtægten ere paa lagte særegne Forretninger ved Brandstedet.

I §§ 48 og 49 bestemmes, hvem der skal føie Commandoen ved Ildbrande, baade ved Slutningen og ved Overholdelse af den fornødne Orden. Efter Landsstingets § 52 skulde Brandfogden føie Commandoen, til Sognefogden kom, og denne indtil Branddirecteuren kom tilstede. Hvor Politimesteren eller Amtmanden kom tilstede, kunde ogsaa disse Embedsmænd overtage Commandoen, hvis de fandt

det fornødent. For Spørgsmaalets Ordning paa denne Maade taler, at man derved bliver i fuldkommen Overensstemmelse med det Bestaaende, men det kan uden Tvivl derimod med Føie gjøres gjældende, at Klagerne over Mangel paa Commando eller for megen Commando ved Ildbrande ikke afhjælpes paa denne Maade. Disse Klager maae vel antages for en Deel at ville falde bort, naar der i Medhold af § 42 ved Vedtægten bringes Orden i den store Hob, som nu strømmer sammen ved de fleste Ildbrande. Men for at den hele Ordning i denne Retning skal kunne faae sin rette Betydning, maa ogsaa Commandoen samles og overdrages til Bestillingsmænd, der saavidt muligt ere i Besiddelse af Overblik og Indsigt til at ordne og lede de nødvendige Foranstaltninger til Ildens Slutning i de farligere Tilfælde. Og da hertil iblandt Andet væsentlig udfordres, at de Vedkommende kjende de Midler, hvorover der i ethvert Tilfælde kan raades, hvilket atter forudsætter Kjendskab til en Mængde Details, som ligge Branddirecteuren nær, men som Politimestrene, paa Grund af deres mange andre Forretninger, vanskelig kunne finde Tid til at sætte sig ind i, er det, efter Overveielse af samtlige herhenhørende Forhold, fundet rettest ordenligvis at overlade Commandoen ved Brandstedet til Branddirecteuren, hvoraf følger, at Politimesterens Virksomhed ved Ildbrande for Fremtiden væsentlig vil komme til at bestaae i at medvirke til at vedligeholde den fornødne Orden. Imidlertid har man dog troet, at en Undtagelse herfra bør finde Sted, hvor Politimesteren kommer tilstede for Branddirecteuren, i hvilket Fald han ifølge sin Stilling maa anses berettiget til at tage Commandoen, saafremt han finder det fornødent, og under samme Forudsætning tillige til at beholde den, ogsaa naar Branddirecteuren senere kommer tilstede, hvorved man opnaaer at bevare den størst mulige Enhed i Commandoen og at undgaae den Forstyrrelse, som let kan paafølge, naar denne gaaer over fra Een til en Anden, ligesom en modsat Regel let kunde virke forstyrrende paa Forholdet mellem de to Embedsmænd, hvis Samvirken er nødvendig i saadanne Tilfælde.